

MÉSZÁROS LÁSZLÓ

Időmértékes szerelem

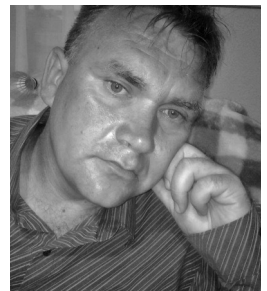
Látod, a testmeleg ágyon már horgonyt vet az este,
s tisztán vibráló fényt szűr arcunkon a bánat.
Mint a kihunyt csillagnak kortalan, árva szilánkja
reng izzó feketén az örök rend ércetlen öblén,
gyöngéd szívünk gyöngye, a csönd kongatja az éjfélt.
Röpke a perc, ha egész a halálig fordul az álom,
mégis időtlen, mert langy válladat érzi a vállam.
S míg vénáira görcsöl a hús, harmat-teli hajnal,
ringat egyetlen nyughelyem: óvó, szép öled árja.

Inventarium

Mindazt, mi taníthatatlannak tűnt, csakis
a tehetetlenségélményért, de megtanultam.
Akár a kigyúlt Napnak hajított kavics,
mely éppen tulajdon árnyékába zuhan.

Sziromhasadás

Csak a tenyered akartam érezni!
Nem a bordáimon, nem is az arcomon,
csak test-meleg kabátom hideg gombjain.
A szertehullt világ küllőivel szememben,
akár az éj gyászrongyán gyilkolni készülő vad,
magamba fojtani vakon, még egyszer illatod.
Igen, a kezeid mozgását akartam hallgatni,
ahogy félénken kenyeret törnek,
vagy épp láncra kötik hűséges ebed

a fejfámnak szánt juhar reszkető bokáján.
Csak összezárt, két tenyered vártam szétnyílni,
amikor nincs, amikor nem jut más szíromhasadás.

Mindegy...

Talán a késnél is élesebb üresség,
vagy az ezredszer újraálmodott ölelés
elragadtatása szaggat, pusztít el...
végül is mindegy,
hallgatásod majd tisztára mosdat.
S csak az az egy kérdés marad:
a pusztaság csönd vajon közben
vagy azután súlyosabb?

Virtuális feltámadás, videó, 2011

